

Thomas Klupp

Hardcore, od 9h do 17h

(odlomek iz romana)

Ne bi mogel reči, da sem v preteklih mesecih do spletne pornografije razvil kak poseben odnos. Že mogoče, ali bolje, prav gotovo kaj podobnega od mene pričakujejo, predvsem gospa profesor Gnilka, toda pri tem jim ne morem pomagati. Na mojo veliko – ne, iskreno rečeno, na mojo karieristično motivirano – žalost, se, kar se tiče odnosa, od časa, ko sem bil še čisto navaden porabnik pornografije, nisem premaknil naprej niti za milimeter. Dejstvo, da sem si od letošnjega aprila ogledal več pornofilmov od vseh ljudi na svetu – in s tem mislim, *res* več od vseh ljudi na svetu, vključno z režiserji, kamermani in montažerji velikih producentskih podjetij v San Fernando Valley, Kalifornija, ZDA – mojega načelnega prepričanja niti malo ne spremeni. Namreč, prepričanja, da izrecen prikaz spolnega akta že iz povsem evolucijskih razlogov vzbudi gledalčevo zanimanje.

No, to, kar sem pravkar povedal, ne drži docela. Prvič, v preteklih mesecih sem si ogledal več pornofilmov od *skoraj* vseh ljudi na svetu. Izjema, edina, sitna, ja, zame in mojo prihodnost neskončno ogrožajoča izjema je moja kolegica Uschi Seidel, tako imenovana Seidlovka. Seidlovka namreč, nedvomno tudi ona iz karierističnih razlogov, na področju konzumiranja pornografije z menoj železno hodi vštric. In sicer kljub prirojeni okvari vida. Na levem očesu osem, na desnem šest dioptrije, kot mi je razkrila nedavno tega. Brez debelih očal po modi eksistencialistov niti ne bi mogla razločiti računalniškega zaslona od mikrovalovke, kaj šele ženskega obraza od njenega spolnega organa, ampak saj optikov imamo v naši deželi dovolj. Pa tudi kapljic za oči. Če ne bi imel toliko pomislekov, bi v njene kapljice, ki jih hrani v najvišjem predalu pisalne mize, nalil malo odmaščevalca odtokov, ampak za kaj takšnega sem na področju medosebnih odnosov premehek. Ne. Ne preostane mi nič drugega, kot da Seidlovki priznam njene dosežke, si jo celo postavim kot spodbudo in se sam kar najhitreje prenavigiram skozi splet.

Drugič, in tudi to me malo plaši, se je moj odnos do pornofilmov resnično nekako spremenil. Pri čemer izraz odnos ne zadene ravno bistva. Takole bom povedal: Odkar sem prišel v to službo, so mi neke določene reči postale ljubše od drugih. Motivno ljubše, če sem natančen. Ugotovil sem, da v mojem mišljenju zmeraj večjo vlogo dobiva žensko osramuje, še zlasti sama vagina. Se razume, da sem tudi prej kdaj pomislil na kakšno vagino. Kdo, če pustimo ob strani aseksualce in otroke, tega ne počne? Vendar sem prej večinoma mislil na vagine nekih določenih žensk, na vagine kot dele teh žensk. Jaz, ženska in vagina, oziroma jaz v vagini neke določene ženske – ta predstava je bila nekaj enotnega, libidinalni voz, ki pa se počasi,

a vztrajno začenja rahljati. Kot da bi kak spreten kirurg ta organ operativno odstranil iz ženske in ga namestil v notranjost moje lobanje – nekako tako tole tu gori čutim.

Najsi bo ta razvoj še tako moteč, pa ima kajpak svoje izvore. Najpoprej verjetno razlog, da mi dan na dan z zaslona računalnika na delovnem mestu svetijo ducati close up-ov pobritih ali vsaj delno pobritih vagin. Svetla rožnata barva organov, ki mi jih izzivalno in včasih tudi napadalno molijo pod nos, in valjasti obrisi neprestano nabreklih ščegetavčkov, mah, ta cela, zajamčeno vlažno sijoča dvodimenzionalna pastelna krajina ženskega osramlja, uokvirjena z v barvi biserne matice lakiranimi nohti – na to se lahko zaneseš. Ta motiv, ta spodbujevalec teka, če hočete, je večni favourite na vseh sajtih, kar sem jih kdaj dokumentiral. Ali ne bi bilo v teh razmerah še bolj zaskrbljujoče, če si o vagini kot takšni *nikoli* ne bi belil glave? Ali ni bolj tako, da to govori v moj prid, v moj prid in v prid mojega značaja, mislim, namreč to, da točno temu motivu – in ne katerim drugim, in sicer popolnoma drugim motivom – posvečam nekoliko preveč pozornosti? Verjemite, nočete vedeti, kakšne reči mi drugače pridejo pred oči, častna beseda.

Vsekakor je to moj ali bolje rečeno, najin džob: midva, Uschi Seidel in jaz, dnevno vsaj osem ur sediva pred računalnikoma v sobi 101 Fakultete za kulturologijo Univerze v Potsdamu in raziskujeva 'Strategije inscenacije eksplicitnega v spletnih ponudbah zahodne mainstreamovske pornografije'. Moram se popraviti, ker v resnici trenutno še nič ne raziskujeva. Trenutno sva še sredi faze zbiranja in dokumentiranja gradiva. S klikanjem se prebijava skozi arhive treh priljubljenih zastonjskih pornosajtov in v dokumentacijskih polah, ki ju imava odprti na namizjih, beleživa, na kar pač naletiva. Zapisujeva položaje, postavitve kamer in izreze kadrov, pa tudi barve las, pričeske zgoraj in spodaj ter uporabljene tools & toys. Lahko, da se tole sliši za prste polizat, ampak ni. Vsak sajt, ki ga dokumentirava, ima vsaj petnajst kategorij, od A kot *Analno* prek M kot *Milf* pa do V kot *Voyeur*, in vsaka teh kategorij ima okrog dvajset nizov fotografij, ki jih sestavlja po dvajset posamičnih fotografij. Suma summarum je to 6000 slik na sajt. 6000 slik, ki jih vsak dan updatava. 6000 slik, vsak dan, krat tri.

Če mi je, za Seidlovko ne morem govoriti, v preteklih mesecih kaj postalo kristalno jasno, potem to: nekje tam zunaj, nekje onkraj najinih zaslonov, se ljudje pošteno fukajo; fukajo in snemajo filme in montirajo in nalagajo na splet. Nekje tam zunaj se ljudje lotevajo te reči s takšno doslednostjo, da mene, pa naj to ostane med nami, precej potre. Ne zato, ker bi sam imel kaj posebej pusto seksualno življenje. Hočem reči, odkar sem prišel v to službo, imam res precej pusto seksualno življenje in sem zaradi tega potrt, ampak to zdaj ni pomembno. Ne gre za to. Potre me že to golo početje, da moram dan na dan riniti v to poplavo slik, da se moram izpostavljati temu sekundno gomazečemu hardcore overkillu. S Seidlovko sva, tako naju včasih vidim, dva napol slepa izvidnika, ki vohunita za virtualnimi svetilnimi sledmi milijarde vredne high tech industrije. Midva sva človeka iz kamene dobe s kijema v rokah, ki

se merita z eskadro stealth fighterjev. Še preden utegneva zavihetati kija, naju nasprotnikov daljinsko krmiljeni oborožitveni sistem že zdavnaj upraši v atome.

In to še ni vse. Ne potre me samo količina teh slik in da ne omenjam enoličnosti večno istih motivov, ki mi razkrajajo možgane. Ne, s tem sem se sprijaznil. To, kar me včasih res zelo vznemirja, je sam dizajn raziskave. Jaz temu rečem, da dokumentirava pornografijo negibljivih slik. Negibljive slike, moj Bog! Kaj mislite, koliko od okrog pol milijarde pornouserjev po vsem svetu si odpre zadrgo, da bi se kratkočasilo s fotografijami? Morda vi? Zelo dvomim. Kot vsak količkaj normalen človek si v okviru svojih online aktivnosti tudi vi ciljno izbirate med ponudbo pornografije gibljivih slik. Tako temu rečemo tukaj pri nas: pornografija gibljivih slik. Skratka: tudi vi prečesavate splet, iščoč videoclipe, v naslovno vrstico svojega browserja vnašate v običajno zmerom krajših časovnih razmikih naslove, kot sta youporn.com ali porntube.com – ne pa na primer freepicseries.com, slutsgate.com ali public-pussy.com, kot jaz.

Pa vendar. Kljub nevšečnostim, ki jih prinaša moje udejstvovanje, želim poudariti: Rad imam ta džob. Rečem: Prava sreča od džoba. Neverjetna sreča od džoba! Kot vsi pravkar diplomirani kulturologi sem se tudi jaz po odhodu s fakultete pripravil na dolga leta socialne podpore ali pa – še huje – na vrsto ponižujočih beraških službic na področju tako imenovane kulture, ki človeku zverinsko zmelje občutek lastne vrednosti. Že sem se videl kot praktikant asistentke namestnice vodje za stike z javnostmi prireditve z naslovom Dolga coburška noč kratkega filma, kot drugi pomožni lučkar tisočega dokumentarca nacionalnega televizijskega programa ZDF Neo o trgovcih z belim blagom v Rusiji ali pa – worst case – kot enega tistih obupanih mladih ljudi, ki si želijo zgraditi eksistenco z idejami, ki jih definitivno nihče na tem planetu ne potrebuje in zato leta in leta trkajo po vseh vratih, dokler se potem pri tridesetih naposled ne vpišejo na kako pedagoško smer, ob tem pa halucinirajo o dediščini ter obenem o koncu svojih staršev. Še do pred kratkim so me takšni scenariji preganjali v sanjah in pri tem sploh nisem tip, da bi sanjal. Res mislim, jaz ponavadi sploh ne sanjam. O ničemer. Realist sem in kot realist vem, kaj je življenje. Namreč stalno poslavljanje od predstav, ki si jih kdaj imel o sebi in svoji prihodnosti, neprekinjena relativizacija in popuščanje pri tem, kar si nekdanj pričakoval od samega sebe, stalno izdajstvo nekdanjih idealov, ki v resnici seveda niso bili ideali, temveč pubertetniške zablode nevarnejše sorte.

S tega stališča je vsak moj dokumentirani blowjob, vsak registrirani gangbang, vsak zabeležen cumshot in preprosto vsak klik na naslednjo sličico majhen korak za dosego službe za nedoločen čas. Ali vsaj korak za možnost službe za nedoločen čas. In tej možni službi za nedoločen čas bi lahko, če bi vse gladko steklo, nekega dne sledil status neodpušljivega državnega uradnika s tisoč privilegiji. Uradnik pod okriljem alme mater, kar pomeni: miselna, norcem priznana brezmejnata neodgovornost, stalni prihodek, svetla pisarna s pogledom na campus in – last but not least – predavalnice, polne novih in novih generacij mladih študentk,

3-D updati njih samih, v bistvu, ki – medtem ko se sam približuješ starosti, boleznim in smrti – vendar nikdar ne bodo starejše od sedemindvajset let.

To pripovedujem, vi pa se z mano nedvomno strinjate, tehnično gledano raj na zemlji. Govorim o obljubljeni deželi, ki je, v nasprotju z mnogimi drugimi, ne vidim samo od daleč, temveč sem že prestopil njen prag. Hočem reči: tukaj sem. Uradno, celo z napisom na vratih. Tam pred sobo 101 na kvadratni tablici iz pleksi stekla s črnimi črkami piše *Robert Thaler, asistent, Oddelek II, Fakulteta za kulturologijo*. Tukaj sem in prisežem: Nikdar v življenju ne grem stran. No: če bi bila odločitev moja, ne bi nikdar več odšel. V resnici pa stvar ni tako rožnata. V resnici je s tem takole: obe delovni mesti za polovični delovni čas, ki ju trenutno zasedava s Seidlovko, bosta – prof. Gnilka naju je o tem obvestila takoj, ko sva prišla na ti delovni mesti – v bližnji prihodnosti združeni v eno delovno mesto za polni delovni čas in precej malo verjetnosti je, da ga bom dobil jaz. Res mislim, da nihče na tem faksu ne bi stavil name.

Problem ni toliko v tem, da je Seidlovka mlajša in, predvidevam, tudi bolj inteligentna. Ne, oboje se da preživeti. V akademskem svetu drugače kot v resničnem ni pomembna izključno samo mladost. Sploh pa ne, tokrat pa skladno z resničnim svetom, inteligenca. Nasprotno: v tem svetu je odločilna sposobnost, da zmoraš lastne misli zatreti že v kali, namesto tega pa brez vprašanja prevzeti in s svojimi besedami obnoviti mnenja profesorjev. Jaz vsaj v akademskem zboru na fakulteti ne poznam nikogar, ki mu s to strategijo ne bi uspelo priti tja, namreč v akademski zbor. Če bi šlo samo za to, bi imel najboljše izhodišče, da zmagam.

Dejanski, hud problem je nekaj drugega. Namreč dejstvo, da je Uschi Seidel ženska. Ženska je in ta okoliščina marsikaj odtehta. Tako je, kot da se s Seidlovko meriva v teku na ovire, le da se moj penis pri tem zavozla v cev pralnega stroja gospe dr. Huber. Gospa dr. Huber je na naši univerzi zastopnica pravice do enakih možnosti in nadvse skrbno pazi, da se »pri enakih kvalifikacijah pri zasedbi delovnih mest daje prednost ženskim kandidatkam«. To izvaja, čeprav v lastni doktorski disertaciji idejo jasno definiranih spolnih identitet razgalja kot reakcionarno ter jo kar najostreje zanikuje. Dr. Huber. Dr. Heike fucking Huber! V tej ženski se strne vsa blaznost našega sveta, in če bi bil tak značaj, da bi bilo name zlahka narediti vtis, bi že samo zaradi nje vrgel puško v koruzo. Toda to ni moj stil. Verjamem, da imam možnosti, pa čeprav še tako majhne, in za to imam celo svoje razloge. Tri, če sem natančen.

Prvič: vsekakor obstaja možnost, da Seidlovka v kratkem zboli, zanosi ali kaj takega. Tu na tem faksu nikakor ne bi bila prvi primer dropouta. Sodelavke ves čas izginjajo iz nekih nejasnih razlogov, naenkrat jih ni več, kot da jih nikoli ni bilo, in z njimi se nihče več ne ukvarja. Zakaj ne bi kaj takega doletelo še Seidlovke? Slab vid ima in kar pogosto tarna nad napadi migrene pred zaslonom. Poleg tega je že celo večnost skupaj s fantom in bo decembra

stara trideset let. Kdo ve, kam v tihi noči zatavajo njene misli? Drobcena nezgoda, drobcena nezgoda z dojenčkom je v tem primeru povsem zamisljiva.

Drugič: moja zunanost. Sem namreč, in res ne morem drugače povedati, naravnost obsceno privlačen. Predstavljajte si Colina Firtha v mladih letih, predstavljajte si Colina Firtha v najbolj sexy scenah v *Pride & Prejudice* in dobili boste precej dobro podobo o mojem obrazu. Srnje rjave, neznansko pozorne, budne oči, nad njimi pa visoko čelo s krono temnih polžastih kodrčkov. In inteligentne, jasno izrisane poteze ter polt z drobnimi porami, prijetno bledeča, vendar nikakor ne bolešno bledeča. Moj obraz ima na soljudi podoben učinek kot črna luknja, to sem doslej že velikokrat ugotovil. Večina tistih, ki se mojemu obrazu približajo, se mu nikdar več ne morejo izmuzniti. Upam in molim, da je takšna tudi izkušnja gospe profesor Gnilke, ki znanstveno raziskuje tako na področju pornografije kot tudi estetike.

Tretjič, in v tem imam morda največji adut: moj commitment. Moj dobesedno uničujoče požrtvovalni commitment smotrom in projektom fakultete. Z drugimi besedami: Ga ni človeka, ki bi tu okoli gledal vsaj približno toliko porničev kot jaz, celo Uschi Seidel jih ne. Njen delovni dan se konča točno v trenutku, ko zapre svoj Internet Explorer in na trdem disku shrani zadnje preglednice. Moj ne. Kot ona tudi jaz do onemoglosti klikam skozi strani, dokler slike na monitorju niso samo še zabrisane površine v barvi mesa, ampak potem ... potem nadaljujem. Slečem si vlogo raziskovalca in se dam na voljo profesorici, kot poskusni zajček. En dva tri, pa je. Na desktopu odprem mapo *Gnilka-Pedersen*, kliknem na enega od tam zame pripravljenih hardcore videov in aktiviram *Ariadno*, napreden danski dokumentacijski software. S pomočjo tega softwarea med pregledovanjem izdelam tako imenovane diagrame poteka ogleda, oziroma, boljše rečeno, diagrame naslade. Profesoričino vprašanje se namreč glasi: koliko naslade občutim pri katerem prizoru? Kje so vrhovi in kje dna moje naslade? In kakšna je krivulja moje naslade v poteku celotnega videa? Meritveni postopek je razumljiv vsakemu tepcu, kot da je narejen za otroke. Samo vsakih petnajst sekund moram pritisniti na eno od desetih tipk na številčnici – 9 za maksimalno naslado, 0 za totalno nulo – in *Ariadne* na koncu iz tega generira moj osebni nasladograf.

Ampak pozor, gre za naslado, ne za vzburjenje. Če med ogledi prihaja do erekcije, ima to podrejeno vlogo. Profesorica mi je več kot le enkrat povedala, da je ne zanima odziv mojega brecila, temveč naslada, pohota v moji glavi. V vašo betico bi radi prodrli, Thaler, točno tako je rekla. Jaz pa sem samo prikimal in se ugriznil v jezik, da ne bi kaj pripomnil. Četudi njenega razlikovanja v vseh finesah ne razumem povsem, vem, o čem govori. V resnici sem jaz, hočem reči, je moje telo najboljši primer za to. Opažam – in sicer zadnje čase vedno pogosteje –, da mi penis celo pri najtrših in z največ vložka posnetih prizorih seksa kot povešen kabel visi med nogami, medtem ko se v kakšnih drugih trenutkih, na primer, ko se gledam v ogledalu veceja na fakulteti ali ko si z vatirano palčko čistim uhlje, prav na veliko odziva.

Ampak na stran z naslado versus vzburjenjem, pa tudi z reakcijami mojega penisa: Medtem ko pregledujem videe, me tarejo čisto druge skrbi. Najbolj me muči, da pri meritvah ne gre samo za moje občutenje naslade. Profesorica v okviru te študije sodeluje s seksualno psihologinjo prof. Ingo Pedersen iz Kopenhagna, ki je na svoji fakulteti zbrala krožek moških, odvisnih od pornografije. Moških, ki si kot pod prisilo že ob pogledu na modem do kolen vlečejo hlače, moških, ki bi za pet minut interneta poslali k vragu lastno mater, moških, ki so se po lastni volji zatekli v roke terapevtov. Ti moški – in to je ta potencialno uničujoči del mojega commitmenta – si v čisto enakih pogojih ogledujejo čisto enake videe kot jaz. Profesorici pa potem primerjata naše rezultate. Skušata določiti morebitne razlike v občutenju naslade med psihopatološko vpadljivimi in psihično stabilnimi uporabniki pornografije. Kdo ve, kaj si od tega obetata, mene pač vse skupaj dela živčnega. Kaj če, se ves čas sprašujem, kaj če se bodo moje krivulje naslade v vseh točkah ujemale s krivuljami Dancev, odvisnih od porničev? Kaj bo to povedalo o meni? In še huje: Kakšen vtis – akademska objektivnost gor al dol – bi o meni dobila profesorica?

Na začetku raziskave bi si dal odsekati levi mezinček, da bi se dokopal do kopenhagenskih krivulj, zdaj pa sem glede tega že bolj ležeren. Po eni strani imam vedno bolj pred očmi pozitivne učinke vsega tega, predvsem to, da sem v tesnem stiku s profesorico, stiku, ki bi ga skorajda že lahko označili kot intimnega. Naj opazka, kakršna je bila tista o mojem brecilu, človeka prvi hip še tako zmede, konec koncev si jo lahko razložim tudi kot znak rastoče zaupljivosti med nama. Vsaj jaz si jo tako razlagam. Po drugi strani pa sem v preteklih tednih cele noči preživljal na kupu internetnih forumov samopomoči, kjer trume pornodžankijev chattajo o svojih konzumentskih preferencah. Za najtrše primerke je, tako je sklepati po teh prispevkih, značilno to, da divje klikarijo skozi ducate hkrati odprtih videov, iščoč naslednji cumshot. Švedski user Ole B. temu pravi spermdriven speed zapping. Da se od tega omejim, vrhove svoje naslade določim predvsem pri lezbičnih prizorih, pri (zaigranih) ženskih orgazmih in tu in tam pri počasnih blowjobih. Za sekvence gangbangov in cumshotov sem prihranil tipke 0 do 5. Nadejam se, da *Ariadne* pri teh vrednostih generira poteke krivulj, ki danskim krivinam nasprotujejo. Poteke krivulj, ki dajejo vtis o efeminiziranem, nemara rahlo zavrtem, vsekakor pa moralno klenem uporabniku pornografije. Takšno podobo naj dobi profesorica, tako si vsaj v idealnem primeru zamišljam.

Na splošno je videti, da moja strategija deluje. Doslej se nad mojimi krivinami vsaj nihče ni zgražal. Bolje rečeno, nihče razen Uschi Seidel. Ravno prejšnji petek me je v fakultetnem lokalu snela z avtomata z vročimi napitki in predvidevam, da je ta kraj izbrala zato, da bi pogovor dobil bolj neprisiljen nadih. Medtem ko sem si iz avtomata natakal vsaj že deseti cappuccino, je s strani pristopila k meni, si malo pobrkljala po očalih, potem pa me kot strela z jasnega napadla s pomisleki. Da ni tako prepričana, je navrgla v sikajoči hrup avtomata, ali je metodološko gledano korektno, da profesorici pomagam kot poskusna oseba. Še več, sprašuje se celo, ali bi moje podatke pri ovrednotenju sploh smeli upoštevati. Vsaj pri njej

sami je tako, da po osmih urah dokumentiranja ne bi mogla dajati neovrgljivih izjav o občutenju naslade. Pravzaprav ne bi mogla dajati neovrgljivih izjav o čemer koli. Ko se konča delovnik, se počuti, reci in piši, kot mrtva. Robert, daj no, pošteno, mi je skoraj v tovariškem tonu še rekla, pa saj pri tebi ne more biti nič drugače.

Prekanjena Uschi Seidel. Točno ve, v katerem grmu tiči zajec. S kritiko metode skuša minirati moj commitment in mi pri tem še celo izvabiti stavek ali dva, ki bi me inkriminirala. Z mano že ne. Poznam te trike. Z lončkom puhtečega cappuccina v roki sem se ji nasmehnil in ji svetoval, naj se s pomisleki obrne neposredno na gospo profesorico. To ji je zaprlo usta. Tudi sama dobro ve, da bi prof. Gnilka njene ugovore v kali zatrla. Ne zato, ker bi bili upravičeni. Pri Bogu, da so. Vsakokrat, ko zaženem kakšen video, se mi zgodi točno to, kar je opisala Seidlovka. Se mi zgodi, da mi na zaslonu migota kopica živobarvnih slik nešteti parov in skupin v kopulaciji, od katerih mi vse po vrsti vlivajo enako veliko ali malo naslade. Ampak ne gre za to. Gre za to, da je na naši fakulteti osem od desetih vpisanih študentov žensk. In moški – od katerih je, če ocenim previdno, ena tretjina gejev, s tem pa podatkovno tehnično irelevantna – se ne pulijo ravno, da bi pošiljali na Dansko svoje krivine. Pedersenkine pornobande se bojijo še bolj kot jaz. Profesorica za dokončanje pridobivanja podatkov pač preprosto potrebuje vsakega razpoložljivega moškega.

In celo to je samo del resnice. Drugi, daleč pomembnejši del se glasi takole: profesorici je – enako kot vsem drugim družboslovkam na planetu – v resnici figo mar, kako dobi podatke, samo, da *jih* dobi. Podatki, in tega ne smemo pozabiti, so naša valuta. Podatki v našem svetu pomenijo cashflow. Podatki, zlasti še obdelani podatki, prinašajo podrobnejše raziskave, s tem pa tudi vloge za nove raziskovalne projekte. S temi vlogami se prisesaš na sveže denarne pipice in v fakultetno blagajno pritečejo dodatna sredstva, s katerimi se potem spet ustvarijo nova delovna mesta. Delovna mesta, ki se jih zasede zato, da se, točno tako: generira nove podatke. Raziskovati preprosto rečeno pomeni: ohranjati v teku mašinerijo. Vse drugo je postransko, metodološke nepreciznosti pri vsem skupaj res niso kapitalnega pomena. Še zlasti ne, če pomisliš, da so naše raziskave – kot, seveda, vse raziskave na vseh podpodročjih družboslovja in humanistike – z vidika družbe približno tako relevantne kot brošurice o kunčjereji. Čisto iskreno, saj zunaj univerzitetnih zidov ljudi en drek briga, kar imamo povedati. Ga ni človeka, ki bi tam zunaj prebral en sam stavek izpod našega peresa. In to mnenje ni samo moje. Vsak ne docela zlagani družboslovec ali humanist vam bo to potrdil, in sicer kot empirično dokazano dejstvo.

Nad tem je seveda mogoče tarnati. In res, marsikatera kolegica tukaj na fakulteti ne počne drugega, toda jaz se ne prištevam mednje. Ali pa kvečjemu na videz. Občasno zatulim v njihov jamraški rog – prav zato, da bi se pred temi kolegicami, h katerim navsezadnje sodi tudi gospa dr. Huber, outal kot sotrpin. Kot nekdo, ki ga na pogled enako močno kot nje same tre breme lastne nepomembnosti. Te priložnostne lamentacije, te spontano izkričane arije

zagrenjenosti mi ne delajo težav. V resnici je zavedanje o tem, da sem nepomemben eno od redkih prepričanj, še več, morda celo edino prepričanje, ki ga premorem. Vsekakor pa s to razliko, da tega ne občutim kot breme. Nasprotno. Bogu hvala za vsak dan, da se družba zame in moje nazore niti malo ne zmeni in me pusti pri miru ter mi tako daje priložnost, da se lahko udinjam kot njen sicer slabo plačani, vendar vsaj sploh plačani opazovalec. Pri čemer beseda opazovalec (da ne govorim o besedi znanstvenik) zadeve ne opiše natančno. Sam sebe vidim bolj kot neke vrste špekulanta. *Dipl. kulturni špekulant* Robert Thaler, to je to, kar bi najraje napisal na diplomu. Vsaj v odkritosrčnem svetu bi.

Jaz namreč, sicer pa tudi Uschi Seidel, ki to celo odkrito priznava, to zadevo vsak dan občutiva na svoji koži, vsakič na novo. Vsakič, ko se prebija skozi spletne arhive in takoj, ko ob tem delček sekunde predolgo buljiva v sliko, je opazovanja konec, nadomesti pa ga špekulacija. Do tega ne pride samo pri slikah, pri katerih morava dlje časa premišljevat o kadrih in kotih kamer ali pa o tem, ali imava opraviti z gangbangom ali pa pravzaprav bolj z group orgy. Ne, do tega pride tudi pri čisto enostavnih, nedvoumnik prikazih – na primer, pri close-upu kakšne razkrečene vagine, iz katere meži sperma. Prav pri takšnih motivih mi sinapse streljajo na polno in scefrajo idejo o golem opazovanju kot kos vlažnega kruha. Kaj, se vprašam, medtem ko s pordelimi očmi boljčim v zaslon, kaj točno vidim pred sabo? Ali res, kot trdijo preprostejše duše na fakulteti, vidim zgolj organ za razplod samice sesalca? Ali, nasprotno, vidim le sliko, ki mi pripoveduje o strasti milijarde ljudi? Moških, zaradi mene. Ampak zakaj njihova strast, naslada? Zaradi predstave, da bi v tej vagini tičal njihov penis? Ampak saj ne, ne tiči, temveč tiči v vaši preznojeni pesti. Ali potemtakem slika v resnici ne predstavlja izmišljije naslade teh moških? Ali pa jim je v nasladi izmišljija o razpoložljivosti te oziroma vseh žensk? In kaj potem vidijo ženske? Kaj, na primer, vidi Uschi Seidel? Ali, semiotičarka, kakršna je, morda vidi vizualno manifestacijo zanikanja krščanske predstave o svetu? Ali pornografsko spletno vagino vidi kot znak kulturne menjave paradigme? Ali pa se oba motiva? Ali ni v resnici tako, da vidiva skozi vagino in skozi izmišljije o nasladi moških v sam medij, v sredico? Je draž slike zgolj samoreferenčno zmagoslavje medijskih naprav? Prikaz njihove totalne sile razgaljenja? Ali pa imajo konec koncev vendarle prav feministke, zbrane okrog gospe dr. Huber in je to, kar vidiva, ena velika svinjarija?

Vprašanja na vprašanja, ki mi kot drobci šrapnelov prestreljujejo možganske vijuge in na katera nimam nobenih, ali vsaj še nobenih odgovorov. Na katera, kot upam in molim, tudi Seidlovka še nima odgovorov. Na katera morda končnih odgovorov sploh ni najti. Sicer pa, kaj pa vemo! Morda prehitro vržem puško v koruzo. Morda preprosto še nisem videl dovolj. Morda sem še vedno pregloboko v materiji in moram drastično povišati frekvenco, se pravi moj dnevni zadani obseg ogledanih slik. Da, morda je to rešitev. Če hočem pornografskemu internetnemu kozmosu izpuliti skrivnost, moram vanj prodreti še globlje. Še veliko, veliko globlje. Dokler ne bo spletna vagina ne samo od znotraj pritiskala na moj čelni disk, temveč zapolnila celoten volumen lobanje. Migotanje in svetlikanje v pink barvi, ki prežema vsa najmanjša živčna vlakna – to moram proizvesti. Potem se bodo odgovori in tudi odnos do

zadeve že porodili. Samo nadzora ne smem izgubiti. To je pomembno, samo ne izgubiti nadzora. To si govorim vsak dan sproti, ko sedam za računalnik in grem na internet: Samo na to moram paziti, da pod nobenim pogojem ne izgubim nadzora.

Iz nemščine prevedla

Urška P. Černe